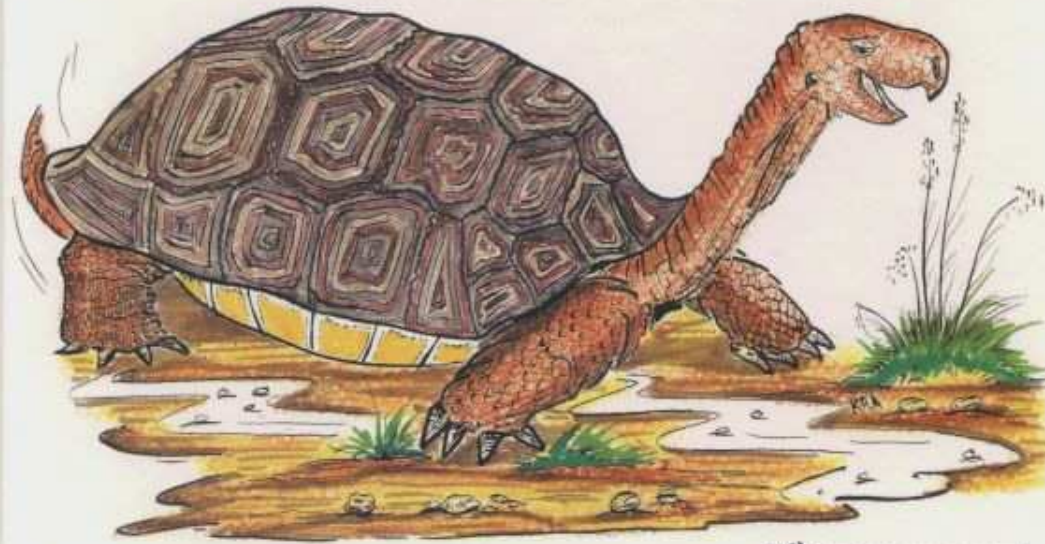

כתבו
ילדי בורקינה-פאסו (מרכז אפריקה)

מחפשים את הצב

ציורים ק.ר.א. ג'וסטין

אך יום אחד באה בצורת
לג'ונגל. העשבים
התייבשו ואפילו שורשי
העצים לא יכלו למצוא
לחות.

אמרו שלב האדמה
נסדק

אין יותר מים.

בוקר אחד אנפה הגיעה
לבריקה. היא אף פעם
לא אהבה את הצב אבל
חוסר מים גרם לה

היא דרשה מהצב
שיקפוץ ויעוף כמוה.
וכשהצב לא יכול
לעשות זאת, ציוותה
עליו לעזוב את המים
כדי לא לעכור אותם.

בלי התנגדות הצב
נשמע לה.

באותם הזמנים הצב חי בבריקה בוצית קטנה.
כמו הוריו וסבים שלו וכל אלה שחיו קודם הוא
נשאר שם ביום ובלילה. הוא התחפר בבוץ ונהנה
מהמים שמרטיבים את שריונו.

אלה היו חיינו.

מהבוקר בכל האזור
נשמע צחוק של
התושבי הג'ונגל.
רק בלילה, בחושך,
יכול היה הצב לחזור
לבריכתו.

אבל אחרי שהאנפה הלכה,
הצב חזר לבריכה.
רק גב השריון בלט מהמים
כשנשמע דיבור מלגלג.
זה היה הארנב שבא לבריכה.
הדברים של הארנב פגעו מאוד
בצב והוא התחיל להתבייש.

הוריו דיברו פעם על אגם שלא מתייבש אף פעם. שם במערב. האם זו אמת?

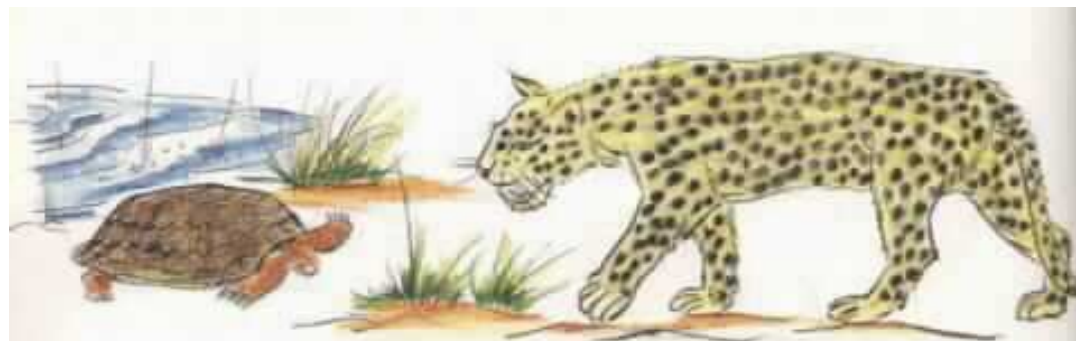
הסתלקותו של הצב לא הביאה גשם.

עם היובש צמחו גם חוסר אמון.

הויכוחים בין החיות נעשו תדירים יותר ונשמעו בכל הג'ונגל.

התרנגול רב עם הפיל.
פנינייה אבדה את נוצותיה.
הכלב רדף אחרי הקוף
והצבוע כמעט ומכר את אמו.

אך בדרכו הוא פגש בפנתר. במכה אחת הפך הפנתר את הצב על גבו. ובזמן שהצב התפתל בייאוש, הפנתר השתעשע ממאמציו באכזריות.

כשהמשחק התחיל לשעמם את הפנתר הוא איים על הצב בציפורניו החדות ואסר עליו לחזור למים שנעשו כל כך נדירים ויקרי ערך.

הצב ויתר על בריכה של אבותיו ולאט, לאט, על רגליו הכואבות, יצא לחפש מקום יותר ידידותי.

אחד, אחד באו כולם, קדו לפני המלך ותפסו מקום.

"לא התאספנו היום על מנת לחגוג. המצב נעשה חמור. עברו ימים רבים בג'ונגל מאז המים עזבו אותנו. בזיכרונות של אבותינו לא נרשם אסון כזה באדמותינו. אין יותר מים."
כך דיבר האריה.

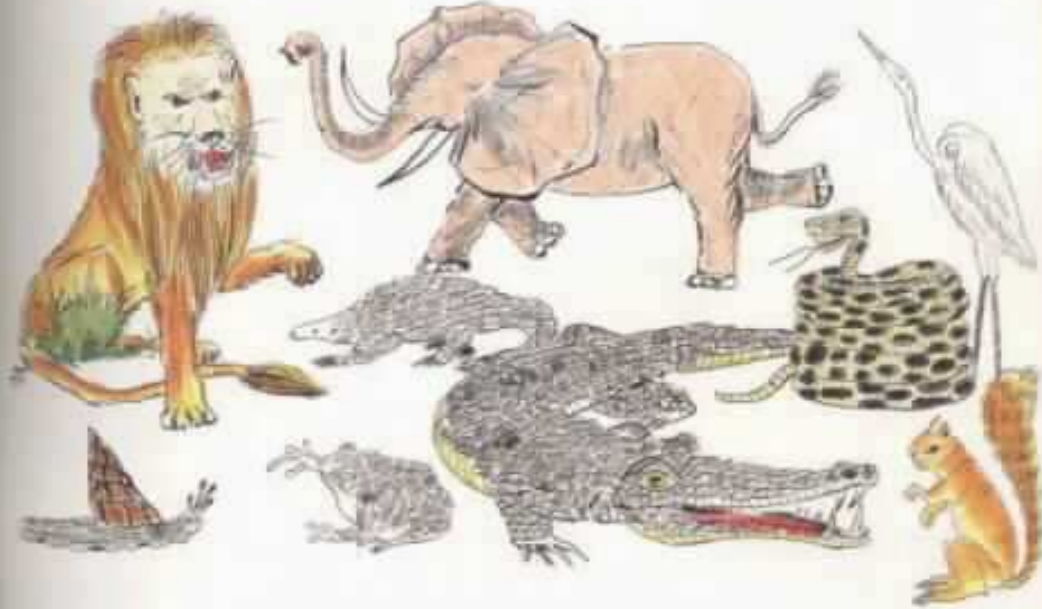
והוא קרא לאשף שלו.

המצב החמיר
והאריה, מלך
הג'ונגל, החליט
לקרוא את כל
התושבים לאסיפה
גדולה.

צליל התוף של הקוף קרא
לכל החיות, בעלי כנף, בעלי
פרווה, חיות האדמה,
השמיים והמים

"איך יתכן?" קרא האריה "מי יסרב להופיע לצליל התוף שלי? הפיל כאן, הנחש כאן, התנין כאן.."

וכך הוא בדק את כל משפחת החיות שכולם, אבל כולם, נענו לצליל התוף.

כולם?

לאט, לאט התקדם
ארנב-האשף, פיזר צדפים
סביב, קרא לחשי קסם, הזכיר
את כל הקורבנות שעשו
השנה.
בסוף הוא הודה שאינו מבין
מה סיבת הבצורת.
עצב רב נפל על החיות.
אין יותר מים.

ואז קמה הקרפדה וביקשה
רשות דיבור.
חיות אחדות התנגדו, אך
המלך הסכים לה.
"אדוני, אם מותר לי לדבר,
רציתי רק לדעת האם כל
החיות נמצאות כאן, לידך."

"מי הציק לצב?"

כולם, מהנחש ועד
הבהמות מורידים את
ראשיהם, רועדים
ושותקים כשהמלך
שואל זאת.

לא.

שכחו את הצב..
בחשש גדול הקרפדה
הזכירה זאת וזה מכעיס עוד
יותר את המלך.

"מי יודע איפה
הצב?"

כל החיות מביטות זו
על זו. הן לא יודעות.

הקרפדה מספרת שהצב עזב את הבריכה עוד
לפני ימים אחדים. ומוסיפה, על פי דרישת
המלך, שעזב כי הציקו לו.

אך זה לא עוזר. חזיר בר
מוצא אותו.

ומיד כל החיות
עומדות סביב הצב.

הוא מלא פחד ולא עונה לקולות
שאומרים לו להוציא את ראשו.
הוא ממתין.

כעת מספר הנץ
שראה איך הצב הולך
מערבה.
והמלך מצווה שכולם
ילכו לחפש אותו.

הבבון מתחיל לשיר שירי לכת וכל חיות
הג'ונגל מתקדמות בעקבות הצב.

מן המסתור שלו שומע הצב את התוף ואת קריאות
החיות שמתקרבות אליו. הוא מבין שלא יוכל
להינצל ומתכרבל בשריונו, כדי שלא יראו אותו.

**"חזור!
מאז שעזבת חיינו השתנו.
הג'ונגל בוכה והבריכה
מתייבשת.
האדמה יבשה.
אנו צמאים.
צב, חזור אלינו!"**

**הצב מתרגש מאוד כששומע
את הדברים. הוא קורא
לקרפדה כדי שתענה
במקומו.**

**הוא מצא את האגם
שעליו דיברו אבותיו,
ושלא מתייבש לעולם.
הוא יכול להראות להם
את הדרך.**

**ואז הבבון מתחיל לדבר
"צב, צב, זכור את אביר, זכור את
סבא שלך וכל אלה שלפניהם.
כולם חיו בבריכה ושם גם נקברו.
אתה היחידי שעזב את אדמת
אבותיך.
חזור!"**

הצב מרים את ראשו.

הנמר ליד הזברה, הנץ ליד החולדה.

כל החיות יוצאות לדרך ומתאימות את צעדיהם
לאלה שלו.

ובסוף, כשהבטן מלאה מים כולה הן יוצאות לדרך,
חוזרות למשפחותיהן שעדיין סובלות.

הנה האגם. המים נוצצים תחת השמש.
כולם טובלים ושותים בצימאון.

אך פתאום נשמעים רעמים. רוח
חזקה נושבת בין העצים. כולם
מופתעים. והנה הגשם יורד על
הג'ונגל.

בצעקות שמחה כולם
רוקדים בצפייה לעתיד טוב.

כולם שמחים שהצב חוזר ושמצאו מים ש חסרו להם.
מחיאות כפיים מתחרות עם צלילי התופים.

הקופים מהללים את האריה ואת הצב. ויש
שמתכוננים לחזור עם משפחותיהם לאגם.

מעכשיו
בעלי פרווה,

בעלי כנף

ובעלי קשקשים,

חיות אדמה

חיות שמיים

או חיות מים

חיות לילה

וחיות יום

הצב חוזר לברכה שלו,
שמח כי מצא שוב את
בריכת אבותיו.

בין שני רעמים מודיע האריה:

כולם

הם משפחה אחת."

